

ယောဇ်ဒင်္ဂါယော

ဒုစပျိုက်နတ်ကျား

ပထမပိုင်း

အခန်း(၁)

နွေဦးရာသီ ဖြစ်သဖြင့် ရာသီဥတုက သာယာနေပေ၏။
သစ်ပင်ပန်းပင်တို့မှာ ရွက်နုသစ်များ ဝေနေလေ၏။ ကောင်းကင်မှာ
ကြည်လင်လျက်ရှိပြီး တိမ်တောင်တိမ်ရိပ်များ ကင်းစင်နေလေသည်။
တစ်ခုသောညနေခင်း။

ချန်အန်မြို့ လမ်းမကြီးအတိုင်း လူတစ်ယောက်
လျှောက်လှမ်းလာလေသည်။

ထိုသူမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး
တည်ကြည်ခန့်ညားသော ရုပ်သွင် ရှိသူဖြစ်၏။ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့်
အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထိုသူမှာ ပန်းချီဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး လင်အမျိုးအနွယ်ဝင်
တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်၏။ သူ၏ နာမည်မှာ လင်ရှုဖြစ်၏။

ထိုသူ၏ ကလောင်နာမည်ကမူ လင်ဝေချန်ဖြစ်လေ၏။

ယနေ့ သူသည် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ထံမှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်၏။ သူသည်
အားလပ်သည့် အခါတိုင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ယောက်ထံ
အလည်အပတ်သွားလေ့ရှိသည်။

လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တင် ဆိုင်ကြီးကနားကြီးများ ရှိ၏။ လူများ

ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားသွား လာနေကြသည်။

ဈေးပိုင်းတွင် လူများပိုပြီး စည်ကားနေသည်။ ဈေးခေါ်ရောင်းသူ ဈေးသည်များ၏ ။ အသံက ဆူညံနေလေသည်။

ဈေးထိပ်တစ်ရာတွင် လူများပိုင်းအုံတိုးနေသည်ကို လင်ရှု တွေ့ရလေ၏ ။

“ဟာ”

“အို”

“ဟယ်”

လူအုပ်ကြီးဆီမှ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဟယ်ခနဲ အာမေဠိတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏ ။ ထိုအခါ လင်ရှုသည်လည်း လူအုပ်ထဲတိုးဝင်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးနှင့် အဘိုးအိုတစ်ဦး သိုင်းကစားနေကြခြင်းပင်၊ နှစ်ယောက်လှုပ်ကိုင်နေခြင်း ယှဉ်ပြိုင်ကာ သိုင်းစွမ်းရည်ပြသနေခြင်း ဖြစ်၏ ။

သူတို့ သိုင်းယှဉ်ပြိုင်ကစားနေသည်မှာ သာမန်သိုင်းပြစားသူများထက် အဆင့်မြင့်ကာ သာလွန် နေသည်ဟု လင်ရှုအကဲခတ်မိသည်။

ရှောင်တိမ်းရန်ခတ်သော ထိုးနှက်ချက်များကို ပွတ်ကာသီကာ ရှောင်တိမ်းထွက်သွားပုံများမှာ အတော်ကြည့်လှ၏ ။ ပရိတ်သတ်များပင်လျှင် ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

လင်ရှုသည်လည်း အဘိုးအိုနှင့် မိန်းကလေး သိုင်းကစားခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အဘိုးအိုက ကြေးလင်ပန်းကလေးကို ကိုင်ကာ အလှူခံလေတော့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီကြပါ။ ဒီမိန်းကလေးက မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက် အားကိုးရာမဲ့ကလေး ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်ရဲ့ စားရေးသောက်ရေးကို ဝိုင်းဝန်းလူညီကြပါ’

မိန်းကလေးက ရှက်ရွံ့ဟန်နှင့်ခေါင်းငုံ့နေ၏။ မိန်းကလေးမှာ အဝတ်အစား နွမ်းနွမ်းနှင့် အပြင်အဆင်မရှိသော်လည်း အတော်လှပနေသည်မှာ သိသာနေချေ၏။

ဝိုင်းကြည့်နေသော ပရိသတ်အချို့က ငွေကြေးထည့်ဝင်ကူညီကြ၏။ တစ်ချို့က ဘာသိဘာ သာပင် ရပ်ကြည့်နေကြ၏။

တစ်ချို့ကမူ ရှောင်ထွက်သွားကြ၏။

လင်ရှုသည် မိန်းကလေးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကာသနားစိတ်ဝင်လာလေ၏။ သူက အိတ်ထဲမှ ငွေအကြွေများကို နှိုက်ယူမည်ပြင်စဉ်မှာပင် လူသုံးယောက်ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ သိုင်းကိုယ်ကြပ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ဟန်တစ်ခွဲသားဝင်လာ သည်နှင့် ပရိတ်သက်များက ရှောင်ထွက်သွားကြလေ၏။

နတ်ကျားသိုင်း ဂိုဏ်းမှ လူဆိုးများဟု ထင်သောကြောင့် ရှောင်ထွက်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတလော နတ်ကျားဂိုဏ်းကြီးမှာ နေရာတကာ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းလျှက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လူအများမှာ သိုင်းသမားမြင်လျှင် ကြောက်ရွံ့နေကြ၏။

လူသုံးယောက်သည် အဘိုးအိုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ရှေ့ဆုံးမှလူက အဘိုးအိုကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး မေးသည်။

‘အဘိုးကြီး ဒီမိန်းကလေးက စေ့စပ်ထားတဲ့သူ မရှိဘူးလား’

မိန်းကလေးက ရှက်သွားသဖြင့် မျက်နှာနီမြန်းသွားလေ၏။ ချက်ချင်း ခေါင်းငုံ့သွား၏။

‘ဆရာကြီး ကျွန်မတို့ ပြန်ကြစို့လား’

မိန်းကလေးက ခေါင်းငုံ့ရင်း ပြောသည်။ မိန်းကလေးမှာ စေ့စပ်ထားသူ မရှိဘူးလားဟု မေးသူက မိန်းကလေးကို နောက်ပြောင်ပြောဆိုလေ၏။

‘မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ငါ့ကို အစ်ကိုကြီး တစ်ခွန်းခေါ်ရင် ငွေတုံးတစ်တုံးပေးမယ်၊ ခေါ်စမ်း...ခေါ်စမ်း’

မိန်းကလေးက ဘာမှမပြော ငြိမ်၍ သည်းခံနေ၏။ ထိုအခါ သူ ပို၍ ကဲလာ၏။

‘ကောင်မလေး၊ မင်း ငါနဲ့လိုက်မလား၊ မင်းကို ငါ အိမ်ခန်းကောင်းကောင်းနဲ့ထားပါ့မယ်၊ စားဖို့ သောက်ဖို့လဲ ဘာမှ မပူနဲ့ ငါရှာကျွေးမယ်၊ မင်းကို ဗိုက်ကောင်းကောင်းဝစေရမယ်၊ ဟဲ...ဟဲ...ဘယ်နှယ့်လဲ’

မိန်းကလေး ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်သွားတော့၏။ သူသည်းမခံနိုင်တော့ပဲ ထိုသူကို ဘယ်ခြေဖြင့် ကန်ထည့်လိုက်လေတော့သည်။

‘ကဲ...ဟာ’

‘ဖြန်း’

‘အား’

ထိုသူသည် ဆယ်ပေခန့်အထိ လွင့်စင်ထွက်သွားပြီးတော့မှ ဗိုင်းခနဲ လဲကျသွား၏။

ထိုအခါ လူနှစ်ယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်က...

‘မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တယ် ထင်နေလို့လဲ’

‘ဒီလောက်သေချင်တာ သေစမ်း’

ထိုသူက မိန်းကလေးကို ရိုက်ချလိုက်၏။ မိန်းကလေးက နောက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်သဖြင့် ထို လူ လက်ဝါးမှာ မိန်းကလေးရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။

‘ဝိုး’

ဤတွင် ကျန်လူတစ်ယောက်ကလည်း ခုန်ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ အဘိုးအိုက မနေသာတော့ ပေ၊ မိန်းကလေးအား တိုက်မည်ပြင်နေသော လူကို အဘိုးအိုက ဝင်တိုက်လေ၏။

မိန်းကလေးနှင့် လူတစ်ယောက်မှာလည်း တိုက်ခိုက်နေကြပြီ။ ထိုအချိန်တွင် အနီးဝင်းကျင်ရှိ လူများမှာ အလှမ်းဝေးရာသို့ ရှောင်ထွက်သွားကြလေ၏။ နတ်ကျားဂိုဏ်းသားများ ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်နေပြီဟူသော သတင်းက ချက်ချင်းပြန့်သွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

နတ်ကျားဂိုဏ်းသားများဆိုလျှင် လူတိုင်းက ကြောက်ကြ၏။ ထိုဂိုဏ်းသားများမှာ အလွန်ဆိုး သွမ်းပြီး နေရာတကာတွင် ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်တတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ နေရာတကာတွင် နတ်ကျားဂိုဏ်းဆိုလျှင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ကြောက်ကြ၏။ ထိုဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းခွဲများကလည်း နယ်အနှံ့ တွင် ရှိနေ၏။

လင်ရှုကမူ အခြားသူများကဲ့သို့ ထွက်မပြေးပဲ တိုက်ခိုက်နေကြသည်ကို အသာရပ်ကြည့်နေကြ ၏။

မိန်းကလေးက လက်သွက်၏။ အဘိုးအိုတိုက်ခိုက်ပုံက ပညာသားပါသည်။

သို့သော် သူတို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေသူများကလည်း မခေလှပေ အဘိုးအိုနှင့် ယှဉ်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

‘ဖြောင်း’

တစ်ချိန်တွင် မိန်းကလေးနှင့် လူတစ်ယောက်ချင်း ဆိုင်မိသွားကြ၏။

မိန်းကလေးက ရိုက်ချလိုက်သော လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ထိုသူက ဆီးတားလိုက်ရာမှ လက်ဝါး ချင်း ဆိုင်မိသွားခြင်း ဖြစ်လေ၏။

နှစ်ယောက်အားချင်းပြိုင်ကာ တွန်းကြ၏။ မိန်းကလေးက အတွင်းအားကို လက်တင်းစုစည်းပြီး ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ထိုသူမှာ နောက်သို့ သုံးလေးလှမ်း လွင့်သွားပြီး လဲကျသွားလေ၏။ မိန်းကလေး ၏။ အတွင်းအားများ မထင်မှတ်လောက်အောင်ပင် ကြီးမားနေ၏။

လဲကျသွားသူက သုံးလေးပတ်လှိမ့်ပစ်လိုက်၏။ ထိုသူကသည် စောစောက မိန်းကလေးတို့က ထားခဲ့သည့် လှံနှစ်ချောင်းစလုံးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ စောစောကလဲကျသွားသူမှာလည်း ပြန်ထလာတော့၏။

ထိုသူက လှံနှစ်ချောင်းလက်ထဲရောက်သည်နှင့် တစ်ချောင်းကို မိန်းကလေးထံပစ်လိုက်၏။

‘ဝိုး’

လင်ရှု၏ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း မထင်မှတ်လောက်အောင် ပင်မြန်ဆန်လှ၏။ မိန်းကလေးထံပြေး ဝင်လာသော လှံကိုကြားမှ ဝင်၍ ဖမ်းလိုက်၏။

ထိုသူက ကျန်သောလှံတစ်ချောင်းကို အဘိုးထံပစ်လွှတ်လိုက်လေ၏။

‘ဆရာကြီး...နောက်မှာ’

မိန်းကလေးက အဘိုးအိုကို လှမ်းသတိပေးလိုက်၏။ သို့သော် ထိုလှံသည် အဘိုးအိုထံ ရောက်မသွားပေ။

‘ဝိုး’

‘ဒုတ်’

လင်ရှုပစ်လိုက်သော လှံတံက အဘိုးအိုထံ ပြေးသွားသော လှံခါးရိုး၏ ခါးလည်တည့်တည့်ကို စိုက်ဝင်ကာ လွင့်ထွက်သွား၏။

‘ဟာ’

‘အို’

ဘေးမှလူများအံ့အားသင့်သွားကြ၏။ လှံတံနှစ်ချောင်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာလုံး တီပုံသဏ္ဌာန်အဖြစ်နှင့် တစ်နေရာတွင် ကျနေလေ၏။

လူသုံးယောက်က မိန်းကလေးနှင့် အဘိုးအိုကို ဆက်တိုက်မည်ပြုသည်။

‘ဟိတ်...မလုပ်နဲ့၊ ခင်ဗျားတို့လွန်မယ်’

လင်ရှုကပြောလိုက်၏။ သူ့ အသံမှာ မကျယ်လောင်လှသော်လည်း ဩဇာသံအပြည့်ပါ နေလေသည်။

ထိုသူသုံးယောက်က လင်ရှုကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

တည်ကြည်သော ဥပမိရုပ်နှင့် ဝတ်ရုံဖြူကို သန့်ပြန့်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လင်ရှု၏ သိုင်းပညာကိုလည်း သူတို့ အထင်မသေးဝံ့ပေ။

‘မနောက်ရှက်ပါနဲ့ဗျာ၊ အခုဟာက ခင်ဗျားတို့ အတော်လွန်နေပြီ၊

ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေသူကို ခင်ဗျားတို့က ဝင်နှိပ်စက်သလို ဖြစ်နေတယ်။

ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြပါ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်’

ထိုအခါ လူသုံးယောက်မှာ ဆက်မနောက်ရှက်တော့ဘဲ

ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အဘိုးအိုရော မိန်းကလေးပါ လင်ရှုကို ကျေးဇူးတင်သွားကြသည်။

အဘိုးအိုက လက်နှစ်ဘက် ဆုပ်၍ လင်ရှုကို အရိုအသေပေးကာ

ကျေးဇူးတင်စကားပြောသည်။

‘အခုလို ဝင်ရောက်ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူး အထူးတင်ပါတယ်’

‘မလိုပါဘူးလေ၊ လူလူချင်း ကူညီရမယ့် ဝတ္တရားရှိပါတယ်’

လင်ရှုက တည်ငြိမ်စွာပင် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဆရာနာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်နာမည်ကို မှတ်ထားရအောင် မေးတာပါ’

‘ကျုပ်နာမည်က လင်ဝေချန်လို့ခေါ်ပါတယ်’

လင်ရှုက သူ၏ ပန်းချီကလောင်နာမည်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

သူက သူ့ပန်းချီကလောင်နာမည်ကို အဘိုးအိုက မသိဟု ထင်နေသော်လည်း အဘိုးအိုကမူ သူ့ ပန်းချီနာမည်ကို သိပေသည်။

‘ဟာ... ဆရာက ချန်အန်းမြို့က နာမည်ကြီး ပန်းချီဆရာကြီးပါလား၊ အခုလိုတွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်’

အဘိုးအိုက ဝမ်းသာအားရအသွင်နှင့် ပြောလာ၏ ။ ထိုအခါ လင်ရှုကိုယ်တိုင်လည်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးနေမိတော့၏ ။

‘ကဲ...ဖေးကြည်၊ နင့်ဦးလေးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောလိုက်’

အဘိုးအိုက သူ့ဘေးမှ ဖေးကြည်ဆိုသော မိန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်ကာ ပြောဆိုလိုက်၏ ။

‘အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေးရှင်’

မိန်းကလေးမှာ အတော်လိမ္မာယဉ်ကျေးပုံရနေလေသည်။ လင်ရှုရှေ့ ခူးထောက်ထိုင်ချကာ လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့ကာ ပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

‘အေးကွယ်...ကိစ္စမရှိပါဘူး’

‘ဦးလေးနာမည်ကကော ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ’

လင်ရှုက အဘိုးအိုဘက်လှည့်ကာ ပေးလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်နာမည်က ဂူလောင်ဟန်လို့ခေါ်ပါတယ်’

‘ဂူလောင်ဟန်’

လင်ရှုက ထိုနာမည်ကို ပဲ့တင်ထပ်လိုက်၏။ သိုင်းလောက၌

ထိုနာမည်ရှင်မှာ ဘွဲ့နာမည် တစ်ခုနှင့် နာမည်ကြီးခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ လုံဘုရင်
ဂူလောင်ဟန်ဆိုလျှင် သိုင်းလောကတွင် မသိသူ မရှိသလောက်ပင်။

ယခုတွေ့ရသူမှာ လုံဘုရင် ဂူလောင်ဟန် ဟုတ်မဟုတ် ဆိုသည်ကိုတော့
အတပ်မပြောနိုင်ပေ။

လုံဘုရင်ဂူလောင်ဟန်မှာ သိုင်းလောကမှ နှစ်အတန်ကြာ
ပျောက်ကွယ်နေသူဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုသိုင်းကစားပြသည်မှာလည်း လုံသိုင်းပညာ ဖြစ်သည်။
သိုင်းကစားပြသွားသည် ကတော့ တကယ် အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာတော့ မဟုတ်။
လူပြိန်းကြိုက်အဆင့်လောက်သာ ရှိ၏။ သိုင်းကွက်တွေကလည်း ရိုး၏။

သို့သော် . . .ဂူလောင်ဟန်က ပညာကို လျှို့ဝှက်ပြသွားခြင်းလည်း
ဖြစ်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ဂူလောင်လိုလူမျိုးက လမ်းဘေးတွင်အဘယ်ကြောင့်
သိုင်းပညာပြစားနေရပါ သနည်း။ အကယ်၍ ထိုအဘိုးအိုသည်။
လုံဘုရင်ဂူလောင်ဟန်သာဖြစ်ပါက အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် သာ ဖြစ်ပါက
အကြောင်းတစ်ခုကြောင့်သာ ယင်းသို့ ပြုလုပ်နေပုံရ၏။

‘ဒီမိန်းကလေးအဖေနဲ့ကျုပ်က သိုင်းညီအစ်ကိုပါ သူ့အဖေသေသွားတော့
ကျုပ်မှာ ဖေကြည် လေးကို ကျွေးမွေးဖို့ တာဝန်ရှိလာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ . . .ကျုပ်ကလဲ

ဆင်းရဲတယ်၊ ကျုပ်မှာ ဇနီးအိုကြီးနဲ့ သားသမီးငယ်တွေ ရှိနေတယ်၊
ကျုပ်တို့ဆရာတပည့်လဲ အခြားလုပ်ငန်း မရှိတဲ့အခါ သိုင်းပညာပြစား
ရတယ်ဆိုပါတော့’

လင်ရှုက ဖေးကြည်ဆိုသော မိန်းကလေးကို အကဲခတ်ကြည်လိုက်၏ ။

မိန်းကလေးအသွင်မှာ အတော်ထူးခြားနေသည်ဟုထင်၏ ။

ထိုမိန်းကလေးကို သူမြင်မြင်ခြင်း သနားကရုဏာသက်သွားရ၏ ။ ထို့ကြောင့် . . .

‘ဦးလေးအနေနဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို ဆက်လက်တာဝန်ယူဖို့ခက်နေရင်
ကျွန်တော်မွေးပါရစေ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ကျွန်တော့်ဇနီးရယ်၊
သားလေးရယ်ပဲရှိပါတယ်၊ ဒီမိန်းကလေး ကျွန်တော့်ဆီမှာ နေမယ်ဆိုရင်
နေနိုင်ပါတယ်၊ သူ ရှိနေရင် ကျွန်တော့် ဇနီးလဲ အဖော်ရတာ ပေါ့’

ထိုအခါ အဘိုးအို၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွားသည်။ အဘိုးအိုက
မိန်းကလေးဘက်လှည့်ကာ . .

‘ကဲ . . .ဖေးကြည်၊ နင်တော့ ကံကောင်းပြီ၊

ဒီပန်းချီဆရာကြီးအိမ်မှာနေရင် နင် ကောင်း ကောင်းမွန်မွန် လဲစားသောက်ရမယ်၊
ဒီပန်းချီဆရာကြီးက တို့ထက်လဲ သိုင်းပညာတတ်တယ်၊ ငါ့ပညာက အခြေခံအဆင့်
ကုန်ရုံပဲရှိတယ်၊ ပန်းချီဆရာကြီးဆီမှာနေရင် သိုင်းပညာလဲ ဆက်သင်ရ မယ်၊
နေမယ်ဆိုရင် နင့် ဦးလေးကို အကြောင်းပြန်လိုက်ပေါ့’

ဖေးကြည်ဆိုသော မိန်းကလေးက လင်ရှုရှေ့တွင် ခူးထောက်ထိုင်ကာ
ကန်တော့လိုက်ပြန်၏ ။

‘ဦးလေး . . . ခုအချိန်ကစပြီး ကျွန်မကို သမီးလို့သာ
သဘောထားလိုက်ပါတော့နော်’

‘အေးကွယ်၊ ထ . . .ထ . . .တော်ပါ၊ တော်ပါပြီကွယ် မကန်တော့ပါနဲ့တော့၊

အိမ်သွားကြရ အောင် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိုက်ကြတော့’

လင်ရှုက ပစ္စည်းများကို သိမ်းခိုင်းလိုက်သည်နှင့်

အဘိုးအိုနှင့်မိန်းကလေးတို့သည် သူတို့ ပစ္စည်းများကို ဝမ်းပန်းတသာ
သိမ်းလိုက်ကြလေသည်။

*

အခန်း(၂)

လင်ရှုသည် ဂူလောင်ဟန်နှင့် ဖေးကြည်တို့အား အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

အချိန်မှာ ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်သဖြင့် လင်ရှုက ဂူလောင်ဟန်နှင့် ဖေးကြည်တို့ကို ညနေစာ စားသောက်ရဦးမည်မဟုတ်သည်ကို သတိရသွားလေ၏ ။

ထို့ကြောင့်...သူတို့အား

စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ခေါ်လာလေသည်။

ထို့နောက် အကောင်းဆုံး အစားအသောက်များကို မှာယူလိုက်လေ၏ ။

‘ကျုပ်တို့ကတော့ အတော် အားနာစရာကောင်းနေပြီ၊ ဆရာက ကျုပ်တို့ကိုလဲ ကူညီရသေးတယ်၊ အခုလို ကျွေးမွေးပြုစုတာကို ဘယ်လိုမျိုးကျနိုင်ပါမလဲ’

စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်လာသောအခါ ဂူလောင်ဟန်က အားနာသော အသွင်နှင့် ပြောလေသည်။

‘အားမနာပါနဲ့ဦး၊ ကျုပ်ကစေတနာနဲ့ပြုစုတာပါ၊ အားနာမယ့်အစား ကျုပ်စေတနာကို အလေး ထားတယ်ဆိုရင် အားရပါးရသာ စားသောက်ပါ၊ ဒါမှလဲ ကျုပ်ကျေနပ်နိုင်မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဆရာက စားသောက်စေချက်လှတော့ ကျုပ်တို့က စားသောက်ရမှာပေါ့’

ထို့နောက်...ဂူလောင်ဟန်နှင့် ဖေးကြည်တို့က

ဆာဆာလောင်လောင်နှင့် အားပါးတရ စားသောက်ကြ လေတော့သည်။

လင်ရှုက ဖေးကြည်ကိုပါ အရက်သောက်ခွင့်ပြုထားသော်လည်း ဖေးကြည်က အရက် မသောက်ပေ။ အစားအစာများကိုသာ စားလေသည်။

ဂူလောင်ဟန်ကတော့ အရက်ကို ချီးမွမ်းရင်း တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်၏ ။ လင်ရှုကမူ သူတို့ အားရပါးရ စားသောက်စေရန် အရက်ကို မျှဉ်းသောက်၏ ။

‘ဆရာက သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်ပဲနော်’

ဂူလောင်ဟန်က စားသောက်ရင်းမေးလေ၏ ။ လင်ရှုက . . ကျုပ်ဟာ သိုင်းပညာတော့ အတော် အသင့် တက်ထားပါတယ် သိုင်းလောထဲကိုတော့ တစ်ခါမှ မဝင်ခဲ့ဘူး၊ ကျုပ်က သိုင်းပညာထက် ပန်းချီ ပညာကို ဝါသနာပါတော့ ပန်းချီဆွဲပါတယ် စောစောကတော့ မတတ်သာလို့ဝင်လိုက်တာပါ၊ ကျုပ်က လူလူချင်း တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်တဲ့ အလုပ်ကို အတော်မုန်းတယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လူသတ်ဝါဒ ဆိုတာ မရှိသင့်ဘူး။

‘ကျုပ်လဲ ဒါကို သဘောကျလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတစ်လော သိုင်းလောကနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကြားရတဲ့သတင်းကတော့ အတော့ကို ဆိုးနေပါတယ်၊ ဆရာလဲ ကြားမိပေါ့’

‘ကျုပ်ကတော့ သိုင်းလောကနဲ့ ကင်းကွာနေလို့ သိုင်းလောကသတင်းတွေကို ဘာမှ တိတိကျကျ မသိဘူး’

‘နတ်ကျားဂိုဏ်း အကြောင်းကိုတော့ ကြားမိမှာပဲ၊ နတ်ကျားဂိုဏ်းက အတော်ဆိုး နေတယ်လို့ ကြားတယ်’

‘ဆိုးရုံတင်ဘယ်ကမလဲ၊ သိုင်းလောကသားတွေ သွေးချောင်းစီးအောင်ဖန်တီးနေတယ်၊ သူတို့ဂိုဏ်းတွေက နေရာအနှံ့ရှိနေတယ်၊

အစွမ်းထက်တဲ့ သိုင်းသမားတွေကို သူတို့ဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ လှုံ့ဆော်တယ်။
မဝင်တဲ့သူဆိုရင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သိုင်းသမားအတော်များများ
ဟာ သူတို့ဆီ ရောက်ရတော့တာပဲ’

‘ဒါကို အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေက စုစည်းပြီး တော်လှန်ဖို့
သူတို့ဂိုဏ်းထဲ ဝင်မလုပ်ကြဘူး လား’

‘လုပ်တော့လုပ်ကြပါတယ် သူတို့ကို တော်လှန်ဖို့လုပ်တဲ့ လူတိုင်းဟာလဲ
အဖမ်းခံရတာ များ တယ်။ သူတို့ဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို
မကြာခင်လက်ဝါးကြီးအုပ်တော့မှာပဲ။ ခါးပိုက်ထဲထည့် ထားနိုင်တယ်။ တချို့
အရာရှိတွေဆိုရင် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကို အားကိုးပြီး လုပ်ချင်ရာလုပ် နေကြပြီ’

‘တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကိုတောင် ထိပါးအောင် လုပ်နေကြတာတော့
အတော်စိတ်မကောင်း စရာပဲ’

လင်ရှုက ခေါင်းခါလျက်။ စိတ်မကောင်းသော အသွင်ဖြင့်
ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် လင်ရှုကပင်ဆက်၍

‘သူတို့ကို နှိမ်နှင်းမယ့် လူ မပေါ်နိုင်တော့ဘူးလား’

‘ကျုပ်သိရသလောက်ကတော့ နတ်ကျားဂိုဏ်းချုပ် နှစ်ဦးဟာ အလွန်
စွမ်းထက်တယ်။ သူတို့ဟာ ပင်လယ်ထဲက လူကို သူတို့က ငရဲနုတ်ခမ်းကျွန်းလို့
အမည်ပေးထားတယ်။ အဲဒီ မှာ ဂိုဏ်းဌာနချုပ်ကို တည်ထားတယ်။ ဒီကျွန်းမှာ
သဘာဝ အကာအကွယ်တွေကလဲ များတယ်။ ကျွန်းကို ကျောက်ဆောင်တွေက
ကာကွယ်ထားတယ်။ ကျွန်အလယ်မှာ ကျောက်တောင်ကြီးရှိပြီး အဲဒီစခန်းဌာချုပ်ကို
တည်ထားတယ်။ ကျွန်ပတ်ပတ်လယ်မှာလဲ အစောင့်အရှောက်တွေ ရှိတယ်။
ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်တဲ့လူတိုင်းလဲ ကျွန်းလယ်က ကျောက်တောင်းကြီးဆီ ကို
ရောက်တဲ့လူလဲ ကျွန်းအလယ်က ကျောက်တောင်ကြီးဆီ မရောက်နိုင်ဘူး။

ကျောက်ချွန်တွေ၊ ကျောက်ချပ်တွေ၊ ကျောက်တုံးတွေ၊ ကျောက်တိုင်တွေက သဘာဝ
အလျောက် ဝက်ပါလမ်းကို ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ သွားရင်းလမ်းမှာ အတိုက်အခိုက်
ခံရရင်ခံရ၊ မခံရလဲ မျက်စိလည်ပြီး အစာရေစာငတ်ပြတ် သေသွားမှာပဲ’

‘ခင်ဗျားက အတော်သိနေတာပဲ’

‘အင်း... သိုင်းပညာပြစားနေတော့ ဒီသတင်းတွေကို နေရာအနှံ့က
ကြားနေရတာ ပေါ့ သိုင်းလောကမှာ အလွန်နာမည်ကြီးနေတဲ့ ငွေမျက်နှာရှင်တို့၊
ငရဲမီးလျှံ သိုင်းသမားတို့၊ ခြေတစ်ချောင်း တစ္ဆေကြီးတို့၊ သံလက်ဝါးထိဖုန်တို့ စတဲ့
ထိတ်ထိတ်ကျဲ တစ်ကိုယ်တော်သိုင်းသမားတွေဟာ နတ်ကျားဂိုဏ်းဌာနချုပ်ကို
သွားကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့်... ပြန်လာတဲ့အသံ မကြားရဘူး၊ ချန်းစီးနယ်မှာ
အလွန်နာမည်ကြီးတဲ့ သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းရှိတယ်။ ဆရာလဲ ကြားဖူးမှာပေါ့။

ငွေဗျိုင်းဖြူလေ၊ ဒီဂိုဏ်းက လူတွေက
ကိုယ်ဖေါ့ပညာထိပ်တန်းရောက်နေတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ သူတို့ရဲ့ ဗျိုင်းဖြူ အစာကောက်
လက်သိုင်းနဲ့ ဗျိုင်းဖြူတောင်ဝံ့ဝံ့ စားသိုင်းဟာ အလွန်အစွမ်းထက်တယ်။
ငွေဗျိုင်းဖြူဂိုဏ်းချုပ်က ဦးဆောင်ပြီး လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားတွေ
ငရဲနှုတ်ခမ်းကျွန်းကို သွားကြတယ်။ သူတို့ပဲ ကျွန်းပေါ် ရောက်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့်
တစ်ဂိုဏ်းလုံး ပြုတ်သွားတယ်’

‘အင်း... ဒါကတော့ အလွန် ကြီးကျယ်တဲ့

ဆုံးရှုံးမှုပဲသိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ သူတို့ကို နှိမ်နှင်းတဲ့သူ မပေါ်နိုင်တော့ဘူးလား’

‘နတ်ကျားဂိုဏ်းချုပ်နှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ စုမာရဲနဲ့ စွန်မင်းလှူဟာ သိုင်းပညာမှာ
ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အစွမ်းထက်တယ်။ သိုင်းလောကမှာ သူတို့ကို
ယှဉ်နိုင်တဲ့သူဟာ ပင်လယ်မယ်တော်ကြီးနဲ့ မြောက်ကျွန်းဘိုးတော်ကြီးတို့ရှိတယ်လို့
အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေက သုံးသပ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်
ပင်လယ်နီမယ်တော်ကြီးက သေဆုံးသွားပြီ။ မြောက်ကျွန်းနီ ဘိုးတော်ကြီးက
လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကတည်းက ပျောက်သွားတယ်။ မြောက်ကျွန်း

ဘိုးတော်ကြီးဟာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး တစ်နေရာမှာ တရားကျင့်နေတယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ သိုင်းသမား အချို့ကတော့ မြောက်ကျွန်း ဘိုးတော်ကြီးကို ရှာနေကြတယ်’

‘မြောက်ကျွန်းဘိုးတော်ကြီးက နတ်ကျားဂိုဏ်းချုပ်နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်နိုင်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင် သလား’

‘ကျုပ်လဲ မြောက်ကျွန်းဘိုးတော်ကြီးကို မဆုံဖူးဘူး၊ သူက ဟိုအရင်ကတည်းက ဟိုအရင် ကတည်းက တောထဲမှာပဲ အတွင်းအား ကျင့်စဉ်ကိုပဲ ကျင့်နေတာပဲ၊ အပြင်ကို မထွက်ဘူး သိုင်းလော ကမှာ ပြဿနာပေါ်ရင်တော့ ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းလေ့ရှိတယ်၊ အခုတော့ အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေ ဟာ အားကိုးရာမဲ့ သလိုဖြစ်နေကြရတာတယ်’

‘ကျုပ်လဲ မြောက်ကျွန်းဘိုးတော်ရဲ့ အကြောင်းကိုတော့ ကြားဖူးပါတယ်၊ နတ်ကျားဂိုဏ်းချုပ် နှစ်ယောက်ကို ယှဉ်နိုင်မယှဉ်နိုင်တော့မသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေဟာ စုစုစည်း စည်းရှိထားရင်တော့ ကောင်းမယ် ဒါမှ နတ်ကျားဂိုဏ်းခွဲတွေက နှိက်စက်တဲ့ရန်ကို အထိုက်အသင့် ကာကွယ်နိုင်မယ်’

‘ကျုပ်ကြားရတဲ့သတင်းအရဆိုရင် သူတို့ဟာစုစည်းနေကြပါတယ်၊ အဖြူရောင်သိုင်းဂိုဏ်း အချို့ဟာ ဖျက်လိုက်ကြတယ်၊ အချို့ကြတော့လဲ နတ်ကျားဂိုဏ်းခွဲတွေက ဖျက်ဆီးလို့ပျက်စီးသွား တယ်၊ နတ်ကျားဂိုဏ်းထဲ ပါသူလဲပါကုန်ကြပြီ၊ မပါတဲ့၊ အမာခံတွေကတော့ သိုင်းဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်း တည်း ဖြစ်အောင် စုစည်းနေတယ်’

‘ဒါကောင်းတာပေါ့၊ အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေညီညွတ်ထားရင် ဒုစရိုက်သမားတွေဟာ တစ်နေ့ ကျဆုံးသွားမှာပဲ၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို လက်ဝါးကြီး အုပ်ဖို့ ဆိုတာတော့ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်ကဒီဒုစရိုက်သမားတွေကို အဖြေပေးဆုံးမပါလိမ့်မယ်’

‘ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲမျှော်လင့်ပါတယ်’

‘ကဲ...ဒါဖြင့်လဲ စားသောက်ပြီးရင် သွားကြစို့ရဲ့ အချိန်လဲ
သိပ်မရှိတော့ဘူး’

ဂူလောင်ဟန်က နေရာမှ ထမည်ပြင်ရင်း...

‘ကျုပ်ကြားဖူးထားတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ’

‘ဘာလဲ’

‘မြောက်ကျွန်း ဘိုးတော်ကြီးဟာ ခင်ဗျားလိုပဲ ပန်းချီဝါသနာပါတယ်လို့
ပြောသံကြားဖူးတယ်၊ သူနေတဲ့ ဂူထဲမှာ ပန်းချီတွေချည်းပဲတဲ့၊
သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတဲ့သူတွေက ပြောသံကြားဖူးတယ်’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိတာကတော့ ခင်ဗျားဟာ
လုံဘုရင် ဂူလောင်ဟန် ဆိုတာပဲ’

ထိုအခါဂူလောင်ဟန်သည် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်သွားပြီး...

‘ဒီနာမည်ကို ကျယ်ကျယ်မခေါ်ပါနဲ့ဆရာ၊ ဆရာမို့ ကျုပ်ပါကျုပ်ကိုလဲ
နတ်ကျားဂိုဏ်းက အလိုရှိနေတယ်’

လင်ရှုကပြော၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

‘ကဲသွားစို့’

သူတို့ဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

မကြာမီ သူတို့သည် ယပ်တောင် ရောင်းသော
ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုဆိုင်ဆိုင်အမည်မှာ လုံဝင့်ယပ်တောင်ဆိုင်ဖြစ်လေ၏။

ယပ်တောင်ဆိုင်ရှေ့ရောက်မှာ သူသည်

ယခုသူသွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သော မိတ်ဆွေ၏ ပြောစကားကို
သတိရလာတော့သည်။

ယင်းမှာ...

ယခုတလော လုံဝင့်ယပ်တောင်ဆိုင်မှ ယပ်တောင် ပန်းချီများတွင်
သူ့လက်မှတ်ရေးထိုးထားပြီး တကယ် သေသေချာချာကြည့်ပါက
သူ့လက်ရာနှင့်မတူကြောင်း သူ့မိတ်ဆွေက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုစကားကို သတိရသဖြင့် သူသည်ထိုယပ်တောင်ဆိုင်တွင်
ဝင်ရောက်စုံစမ်းရန် အကြံရသွားလေ၏။

‘ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာနေကြဦးဗျာ’

ဂူလောင်ဟန်တို့အား သူက ရှေ့တွင်ထားပြီး သူက ဆိုင်ထဲသို့
ဝင်ခဲ့လေသည်။

ဆိုင်တစ်ခုလုံး ယပ်တောင်များကို မြင်သာအောင် ဖြန့်ထား၏။
ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာ တွင်လည်း ယပ်တောင်များအထပ်လိုက်ရှိနေ၏။

ဆိုင်ထဲတွင် လူငယ်တစ်ယောက်နှင့် သူနှင့်
အသက်အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းရှိသူ လူကြီးတစ်ယောက်ရှိနေလေ၏။

နှစ်ယောက်စလုံးဆိုင်မှ အလုပ်သမားများဖြစ်ပုံရ၏။ လူကြီး၏
မျက်နှာက အရပ်ဆိုးရသည့်ကြား က ရှူသိုးသိုးဖြစ်နေသဖြင့် သူက လူငယ်ထံသို့
တန်းလျှောက်သွား၏။

‘ပန်းချီဆရာကြီး လင်ဝေချန်ရဲ့ ပန်းချီနဲ့ ယပ်တောင်ရှိပါသလား’

သူက လူငယ်အား မေးလိုက်၏။ လူငယ်က သူ့မျက်နှာကို
အကဲခတ်သလို စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေ၏။

‘မရှိပါဘူး’

‘ဒီမှာရှိပါတယ် ကြားပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ် ကုန်သွားပါပြီ’

လူငယ်က လင်ရှုကို စကားပြန်ရင်း ဖေးကြည်ကို

တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဆိုင်မှ အလုပ်သမားဖြစ်ဟန်တူသော လူငယ်တစ်ယောက်
ထွက်လာပြန်၏ ။

ထိုလူငယ်ထွက်လာချိန်တွင် အရပ်ဆိုးဆိုး ရှူသိုးသိုးနှင့်လူက စားပွဲတွင်
သွားရောက်ထိုက် လိုက်၏ ။ သည်တော့မှ ထိုသူမှာ ဆိုင်ရှင်ဖြစ်ကြောင်း
သိရလေသည်။

‘ပန်းချီဆရာကြီး လင်ဝေချန်ရဲ့လက်ရာနဲ့ ယပ်တောင်တွေက
ရောင်းလို့ကုန်သွားတယ် သူ့ လက်ရာနဲ့ယပ်တောင်တွေက ရောင်းမလောက်ဘူးဗျ၊
ဦးလေးလိုချင်ရင်တော့ စရံငွေ တစ်ဝက်ပေးပြီး ကြိုမှာရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှလဲ ရနိုင်မယ်၊
ကျွန်တော့်တို့က ကိုယ်စားလှယ်ဆီကတစ်ဆင့် ဝယ်ရတာ ဆိုတော့
ဈေးတော့ကြီးလိမ့်မယ်’

ထို့နောက် လက်ရှုက ဈေးမေးပြီး ပန်းချီဆရာ လင်ဝေချန်၏
ပန်းချီလက်ရာနှင့် ယပ်တောင် ငါးခု မှာလိုက်လေသည်။

စရံငွေတစ်ဝက်ကိုလည်း ပေးချေလိုက်၏ ။

‘ရော့ ကျသင့်တဲ့ငွေတစ်ဝက် ယပ်တောင်က ဘယ်တော့ရမလဲ’

‘သဘက်ခါရမယ် ဆရာ လာယူပါ’

လင်ရှုမှာ အောင့်သက်သက်နှင့်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာရလေတော့သည်။

‘ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ဘာမှမဝယ်တော့ဘူးလား’

ဂူလောင်ဟန်က ဆီးပေး၏။ လင်ရှုက...

‘ကျုပ်လက်ရာနဲ့ ယပ်တောင်တွေ ရောင်းနေတယ် သတင်းကြားလို့ ဝင်စုံစမ်းတာပါ’

‘လောကကြီးမှာ လူယုတ်မာတွေ ပေါ်လာပြီ၊ နေရာတကာမှာ လိမ်ညာနေကြတာချည်းပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ အမှန်တော့ လူတွေကို ငွေကဖျက်ဆီးနေတာပဲ၊ နတ်ကျားဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလော ကကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ချင်နေတာပဲ ကြီးပွားချမ်းသာလာပြန်တော့ အာဏာလိုချင်လာတယ်၊ ဒါနဲ့ပဲ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲဖြစ်ဖို့ အလားအလာတူ ပေါ်လာရတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အင်အားဟာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ စွမ်းရည်သတ္တိကသာ အဓိကပါ၊ စွမ်းရည်နဲ့ သတ္တိနဲ့ ညီညွတ်မှုရှိရင် ဒုစရိုက်သမားတွေ ဘာခံနိုင်မှာလဲ’

‘မှန်တယ် ဆရာ၊ ကျုပ်တို့က စုစည်းနေတဲ့ အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေကို အားပေးရမှာပဲ’

သူတို့ စကားတပြောပြောနှင့် အိမ်သို့လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ လင်ရှုအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

‘မိန်းမရေ ထွက်ခဲ့ဦးကွ၊ ဧည့်သည်တွေပါလာတယ်’

‘လာမယ်...ရှင်...လာမယ်၊ ဒီမှာ အစ်ကိုသား ထမင်းကျွေးနေလို့ပါ၊ အစ်ကိုသားက အစေခံ မလေးကျွေးတာကို မစားတော့ဘူး’

‘အေး ဒါဆိုလဲ ပြီးရော။ ပြီးရင်သာလာခဲ့ကွာ’

‘လာမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်’

အခန်း(၃)

ဦးစွာ အစေခံကမလေးက ထွက်လာပြီး လက်ဖက်ကြမ်းနှင့် မုန့်များ
လာရောက်ချပေးသည်။

‘အားလုံး ထမင်းစားဖို့ ပြင်ထားရမလားလို့ သခင်မက မေးပါတယ်
သခင်ကြီး’

အစေခံမလေးကပြောသည်။ လင်ရှုက...

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဘာမှ မပြင်နဲ့တော့၊ တို့ ညနေစာ ဆိုင်က စားခဲ့ပြီးပြီ၊
ကလေးထမင်းဝရင် နင့်သခင်ကိုသာ လွှတ်လိုက်’

‘ကောင်းပါပြီ’

လင်ရှုအိမ်မှာ ပန်းချီဆရာဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တစ်အိမ်လုံးတွင်
ပန်းချီကားချပ်ကြီးများ လွှမ်းနေ၏။ အိမ်ကလည်း ခန်းနားထယ်ဝါလှပေ၏။

ဂူလောင်ဟန်နှင့် ဖေးကြည်တို့က စကားမပြောနိုင်ကြသေးပဲ
လက်ရာမြောက်သော ပန်းချီကား ကြီးများကိုသာ ငေးမောကြည့်နေကြ၏။

အတန်ကြာသောအခါ လင်ရှု၏ ဇနီး ထွက်လာသည်။ လင်ရှု၏ ဇနီးမှာ
အသက်သုံးဆယ် ကျော်ခန့်သာရှိပြီး အတော်လည်း ချောမောလှပ၏။
အတော်လည်း သဘောကောင်းပုံရ၏။ သူမ လင်ရှု မိတ်ဆက်မပေးမီက
ဂူလောင်ဟန်တို့အား ရင်းနှီးသော အပြုံးကို ဆောင်ကာ ကြည့်နေသည်။

‘ကဲ... မိန်းမရေ၊ ဒါ ငါ့မိတ်ဆွေပဲ ဂူလောင်ဟန်လို့ခေါ်တယ်၊

ဒီကလေးမကတော့ ဂူလောင် ဟန်ရဲ့ မိတ်ဆွေသမီးဆိုပါတော့၊ သူ့နာမည်က
ဖေးကြည်လို့ခေါ်တယ်၊ ဖေးကြည်ကို ဂူလောင်ဟန်က မွေးစာထားရတာ
အတော်တာဝန်ကြီးနေရှာတယ်၊ ဒီတော့ ငါတို့က ဆက်မွေးစားဖို့
တာဝန်ယူလိုက်တယ် မိန်းမကရော သဘောတူရဲ့လား’

ထိုအခါ လင်ရှု၏ ဇနီးက ပြုံး၍ . . .

‘အစ်ကိုကြီးလုပ်တာကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက သဘောမတူတာရှိလို့လဲ
ကျွန်မအတွက် အဖော် တောင်ရပါသေးတယ်’

‘အေး...ငါမိန်းမ သဘောကောင်းတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်ကွာ၊
ဒါကြောင့်လဲ ခေါ်လာတာပေါ့’

ဤတွင်ဖေးကြည်က ကုလားထိုင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ကြမ်းပြင်ထိုင်ကာ
လင်ရှု၏ ဇနီးကို ကန်တော့လိုက်သည်။

‘ကျွန်မကို သားသမီးလို သဘောထားပါ ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်လေး
ဆုံးမစကားကိုလဲ ကျွန်မ မိဘအရာထားပြီး တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာပါ့မယ်’

ထိုအခါ လင်ရှု၏ ဇနီးလုပ်သူက . . .

‘ဖေးကြည်က လိမ္မာပြီးသားဖြစ်ပုံရတယ်၊ ဆုံးမစရာလိုမယ်မထင်ပါဘူး၊
ကဲ...ထထ၊ ဒေါ်လေး က အသက် မကြီးသေးတော့ ကန်တော့ခံရတာ
ရှက်တယ်ကွယ့်’

သူမ၏ စကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြ၏ ။ ထို့နောက် သူတို့သည်
ရေနွေးကြမ်းနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားသောက်ရင်း
ထွေရာလေးပါးစကားများ ပြောဆိုနေကြ၏ ။

ပြောရင်း နိုင်ငံရေးအကြောင်း ရောက်သွားလေသည်။

ဂူလောင်ဟန်က

‘ဒီနှစ်ကတော့ တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက်ဖြစ်တဲ့နှစ်ပဲလို့ ဆိုရမယ်၊
နတ်ကျားဂိုဏ်းကလဲ အလွန်အင်အားကြီးနေပြီ ပြည်ပရန်ကလဲ ရှိနေတယ်၊
မန်ချူးတွေက နယ်စပ်ကို မကြခဏဝင်နေတယ်၊ သက်ဆိုင်ရာက ပြည်ပရန်ကို
အာရုံစိုက်နေတဲ့ အချိန်မှာနတ်ကျားဂိုဏ်း တစ်စခန်းထနေတာဆိုးတယ်’

လင်ရှက...

‘ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုးပါလေ၊ မကြာခင် သူတို့ဟာ ဒုစရိုက်သားတွေရဲ့
သွားရာလမ်းကို သွားရ မှာပါ’

‘ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ နန်ကျင်းနယ်ဘက်မှာ
အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေစုပြီး နတ်ကျားဂိုဏ်း ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အနေနဲ့ပေါ့
နတ်ဘီလူးဂိုဏ်း ဖွဲ့လိုက်တယ် ကြားတယ်၊ ဂိုဏ်းဌာနချုပ်ကို လုံလုံခြုံခြုံ
လျှို့ဝှတ်ထားတယ်၊ အဲဒီ နယ်မှာ နတ်ကျားဂိုဏ်းခွဲ တည်ထောင်လို့မရဘူး၊
နတ်ကျားဂိုဏ်းသားတွေကို စောင့်ပြီး နှိမ်နှင်းနေတယ်’

‘ဒါဆို ဒီမှာလဲ အဲဒီ ဂိုဏ်းမျိုးတည်ထောင်ရင် ကောင်းမှာပဲ’

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော ဖေးကြည်က ဝင်ပြောသည်။

ဂူလောင်ဟန်က...

‘သမီးတောင် ဒီအမြင်မျိုးရှိနေမှတော့ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေလဲ
ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ တစ်လောကတင် အဖြူရောင်သိုင်းသမားတွေစုပြီး ယိယုံအဖွဲ့
ကြီးဖွဲ့လိုက်ပြီ’

‘ဒီအဖွဲ့မျိုးမှာ ပါခွင့်ရရင်ကောင်းမယ်’

‘ပါရမှာပေါ့လေ၊ အများအကျိုးကိုလိုလားသူတိုင်း ပါရမှာပေါ့’

ထို့နောက် လင်ရှနှင့်ဂူလောင်ဟန်တို့က ပန်းချီအကြောင်းကို ဆက်၍
ပြောကြသည်။

ဂူလောင်နဲ့ဟုန်က...

‘ကျုပ်က ပန်းချီမဆွဲတတ်ပေမယ့် ပန်းချီပညာကို ဝါသနာပါတယ်၊ ကျုပ်
ဆရာပန်းချီပုံတွေကို ဝယ်ဖူးတယ် ဒါကြောင့် ဆရာနာမည်ကို
ကောင်းကောင်းသိနေတာပေါ့’

‘အင်း...ပန်းချီပညာဟာ သိုင်းပညာလိုပဲ ခက်ခဲနက်နဲတယ်၊
အဆုံးအစမရှိဘူး၊ ဒီပညာကို လိုက်စားတာဟာ စိတ်ငြိမ်တယ်၊ ပန်းချီဆွဲနေတဲ့ခါမှာ
အာရုံဟာ လွင့်ပါမသွားဘူး၊ တစ်နေရာတည်းမှာ ငြိမ်သက်နေတယ်၊ သိုင်းသမားတွေ
ဒီပညာကို လိုက်စားရင် အကျိုးရှိတယ်၊ သိုင်းပညာ ပြိုင်တဲ့ နေရာမှာ
စိတ်ငြိမ်သက်မှုက အဓိကကျတယ် မဟုတ်လား’

‘ဆရာပြောတာ ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်
မြောက်ကျွန်းဘိုးတော်ကြီးဟာ ပန်းချီတာဖြစ်မယ်’

ထို့နောက်...လင်ရှုသည် ပန်းချီစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထယူပြီး
ဖေးကြည်ကို ပြသလေသည်။

ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ဇာတိမာန် တက်ကြွစေသော ပုံများစွာပါ၏ ။
ရှေးဟောင်း သူရာကောင်း များ၏ တစ်ဦးချင်းပုံများ ဇာတိမာန် တက်ကြွစွာ
တိုက်ပွဲဝင်နေပုံများကို အထူးပြုရေးချယ်ထား၏ ။

လင်ရှုက...

‘လူတွေဟာ သူရဲကောင်းဆို အလွယ်ပြောကြတယ်၊ သာမန်
စွန့်စားမှုလောက်ကို သူရဲကောင်း လို့ ပြောချင်တယ်၊ တကယ်တော့...
သူရဲကောင်းဖြစ်ဖို့ ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ သူရဲကောင်းဆိုတာ သတ္တိ ရှိရှိနဲ့ မပြည့်စုံဘူး၊
သစ္စာသမာဓိရှိရမယ်၊ တိုင်းပြည်ကိုချစ်စိတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်ရှိရမယ်၊ ကိုယ့်တိုက်ပြည်
ကိုယ့်လူမျိုးအတွက် အသက်စွန့်ဝံ့ရမယ်၊ အများအကျိုးဆောင်ရင်း အသက်စွန့်ရဲ့မှ
မှန်ကန်တဲ့ သူရဲကောင်းလို့ ဆိုနိုင်တယ်၊ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်တော်

ကောင်းစားရေးအတွက် စွန့်စားတာမျိုး သူရဲကောင်းလို့မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ မိုက်ရူးရဲစိတ်ဓာတ်ပဲ...’

‘နတ်ကျားဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် စုမာရဲ့ စွန့်မင်းလျူဟာ သတ္တိရှိတယ်၊ စွန့်စားရဲတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူရဲကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ တကိုယ်ရေကောင်းစားရေအတွက် စွန့်စားတာပဲ၊ အမှန်တော့သတ္တိကို အလွဲသုံးစာလုပနေတဲ့ မိုက်ရူးရဲတွေပဲ’

‘ကျွန်မလဲ သူတို့လို တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်ရဲတဲ့ အာဇာနည်မယ် ဖြစ်ချင်တယ်’

ဖေးကြည်က ပန်းချီပုံထဲမှ သူရဲကောင်းများကို ရည်ညွှန်းကာ ပြောလိုက်သည်။

‘တကယ်ဖြစ်ချင်လို့ကြိုးစားရင် ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ လူ့အသက်ဆိုတာ ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူ့ဘဝ လူ့အသက်ကို တန်ဖိုး ရှိရှိ အသုံးချမှ လူဖြစ်ကျိုးနပ်မှာပေါ့’

‘ဆရာကို ကျုပ် ပိုပြီး လေးစားသွားပြီ၊ ဆရာပြောတဲ့ စကားတွေဟာ တစ်လုံးမကျန်မှန်ပါတယ်’

ဂူလောင်ဟန်က တကယ့်ကို လေးလေးစားစား အသွင်ဖြင့် ပြောလေ၏ ။

လင်ရှုက သူ့ထက်အသက်များငယ်သော်လည်း စတွေ့ကတည်းက သူက လေးစားစွာဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့သည်။ လင်ရှုအပေါ်သူ ကျေးဇူးတင်ရမည့်အကြောင်းရှိသဖြင့် လင်ရှုမှာ ပန်းချီဆရာကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သလို သိုင်းပညာကလည်း အဆင့်မြင့်မားလှသည်ဟု ခန့်မှန်းမိသောကြောင့်လည်း ဖြစ် သည်။

လင်ရှုသည် စေတနာ အလွန်ထက်သန်သည်ကို တွေ့ရ၏ ။

ဂူလောင်ဟန် ပြန်ခါနီး တွင် လင်ရှုက နေဦးဟုဆိုကာ ရွှေတုံးငါးတုံးကို ထုတ်ပေး၏ ။ ရွှေတုံးငါးတုံး၏ တန်ဖိုးသည် နည်းနောသည့် တန်ဖိုးမဟုတ်ပေ၊ သူ့မိသားစု နှစ်နှင့်ချီ၍ အေးအေးလူလူ စားသောက်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့်...ဂူလောင်ဟန်သည် အလွန်အားနာစွာဖြင့်...

‘ဟာ...မယူပါရစေနဲ့ဗျာ၊ များလဲများလွန်းပါတယ်’

ဟုဆို၍ ငြင်းလိုက်၏ ။

‘ကျုပ်ပေးရင် ယူရမယ်၊ ကျုပ်က စေတနာမှန်နဲ့ပေးတာ ငြင်းပယ်ရင် မသင့်ဘူး၊ ဒါကို ခင်ဗျား မိသားစုအတွက် မပူရရင် ခင်ဗျား လုပ်ချင်ရာလုပ်နိုင်တယ်၊ အထူးသဖြင့် သိုင်းလောက ကောင်းကျိုးအတွက် မိသားစုကိစ္စဘေးဖယ်ထားပြီး လုပ်နိုင်တယ်၊ လှံဘုရင် ဂူလောင်ဟန်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ဖြောင့်မတ်တယ်လို့ ကျုပ်ကြားထားတယ်၊ ဖြောင့်မတ်ဆိုတာ ဆင်းရဲတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ...ကျုပ် က စေတနာနဲ့ ပေးတာပဲ’

သို့ဖြင့် မငြင်းသာသဖြင့် ဂူလောင်ဟန်သည် လင်ရှုပေးသော ရွှေတုံးများကို ယူလိုက်ရလေသည်။

‘မင်း ငါ့ဆီက သိုင်းပညာသင်ချင်သလား၊ ပန်းချီပညာ သင်ချင်သလား၊ ပန်းချီပညာ သင်ချင်တာလား’

ဂူလောင်ဟန် ပြန်သွားသောအခါ လင်ရှုသည် ဖေးကြည်ကိုမေးလိုက်သည်။

‘နှစ်ခုစလုံးသင်ချင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်မကို တပည့်အဖြစ်လက်ခံပါ’

ဖေးကြည်သည် လင်ရှုအားရှိခိုးတင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

‘အေး...ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...လောလောဆယ် မင်းကို ငါနှစ်ခုစလုံး သင်ပေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အရေးကြီးတာကို သင်ပေးရမယ်၊ မင်း

သိုင်းပညာသင်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့်...မင်း ဆရာ ထဲမှာ ငါ့ကို ထည့်မပြောဖို့
အမြဲသတိထားရမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ဆရာ’

‘အေး...ဒါဖြင့် မနက်ဖြန်ကစပြီး မင်းကို သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်၊
နွေဘက်မှာ မင်း သိုင်းပညာ သင်ရမယ်၊ ညဘက်မှာ တရားကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ရမယ်၊
အရေးကြီးတဲ့အချိန်ဖြစ်တဲ့အတွက် မင်း အပြင်း အထန် လေ့ကျင့်ရမယ်၊
မင်းရဲ့ပညာတိုးတက်ဖို့ ဘာမှ မခဲယဉ်းပါဘူး၊ မင်းကြိုးစားရင် သိပ်ပြီးတိုးတက်
သွားမှာပါ’

‘ကျွန်မ ကြိုးစားပါမယ်’

သိုင်းပညာ ဆက်သင်ရမည် ဆိုးသည့်အတွက်
ဖေးကြည်ဝမ်းသာသွားလေ၏ ။ သူမသည် လင်ရှုထံမှ သိုင်းပညာကို
ကြိုးစားသင်ယူရန်စိတ်လည်း ထက်သန်နေတော့၏ ။

*

အခန်း(၄)

လင်ရှုသည် ယပ်တောင် ပန်းချီပုံများယူရန် ချိန်းထားသည့်နေ့သို့
ရောက်လာသဖြင့် နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့်အိမ်မှထွက်ခဲ့လေသည်။
သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ဆိုင်ရှင်က...

‘ဟိတ်... ဒီဆရာမှာထားတဲ့ ပန်းချီယပ်တောင်တွေ ယူခဲ့ပါ’

ဟု ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့’

လူငယ်က စက္ကူယပ်တောင် ငါးခုကို ယူလာပြီးပေး၏ ။

ယပ်တောင်စက္ကူပေါ်တွင် ပန်းချီပုံများ လှပစွာရေးထားသည်။

ယပ်တောင်စက္ကူလာပေးသော လူငယ်မှာ သူ့အားချိန်းထားသော
လူငယ်ဖြစ်လေ၏ ။

လင်ရှုသည် ယပ်တောင်ပန်းချီငါးပုံကို သေချာစွာကြည့်လေသည်။

ယပ်တောင်စက္ကူသုံးချပ်ပေါ်တွင် လူပုံများ ရေးထား၏ ။

စစ်ဗိုလ်မှူးကြီးပုံ၊ ဓားသိုင်း ကစားနေ သော မိန်းကလေးပုံနှင့်
ရဲမတ်အိုကြီးပုံတို့ဖြစ်၏ ။

နောက်နှစ်ပုံမှာ ပန်းနှင့်လိပ်ပြာ ကျေးဌာန်များပုံ ဖြစ်လေသည်။

လင်ရှုမှာ ကြည့်ရင်းပင် အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရလေသည်။

လင်ရှုမြင်ရသော လူသုံးဦးပုံထဲတွင် စစ်ဗိုလ်မှူးကြီးပုံက

မိမိနှင့်ဆင်တူနေလေ၏။ သိုင်းကစား နေသော အမျိုးသမီးပုံက
ဖေးကြည်နှင့်ဆင်ဆင်တူနေလေသည်။ ရဲမက်အိုကြီးပုံမှာ ဂူလောင်ဟန်မျက်
နှာပေါက်မျိုးဖြစ်နေသည်။

လင်ရှုက ဆိုင်ထဲမှလူငယ်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

လူငယ်က မျက်နှာပူသလိုအကြည်ကိုလွှဲဖယ်လိုက်လေသည်။

လင်ရှုကဆိုင်ရှင်ဘက်လှည့်ကာ...

‘ဒီပုံတွေက လင်ဝေချန်ရေးဆွဲတာလား’

ဟုမေးလိုက်လေ၏။ ဆိုင်ရှင်မှာ ဝမ်းအမျိုးအနွယ် ဖြစ်လေ၏။

ဆိုင်ရှင်က...

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆိုင်ကဘယ်တော့မှ လိမ်မရောင်းပါဘူး’

လင်ရှုမျက်နှာ တင်းသွား၏။ လင်ရှုက ဆိုင်ရှင်ကိုဂရုမစိုက်တော့ဘဲ
လူငယ်ဘက်သို့ လှည့် ကာ...

‘ဆရာကြီး စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ပုံတစ်ပုံမှ ကြေးပြားငါးဆယ်ပဲကျတယ်၊
ဒါလောက်နဲ့ ဆရာကြီး လင်ဝေချန်ရဲ့ပုံကိုရနိုင်ပါ့မလား’

လူငယ်၏။ အကြောင်းပြန်ချက်က လက်ခံနိုင်စရာ ရှိနေလေသည်။

ဆိုင်ရှင်ကမူ ရှောင်ထွက်သွားလေပြီ။

လင်ဝေချန်က...

‘ငါသိချင်တယ်ကွာ၊ ဒီပုံတွေကို ဘယ်သူ ဆွဲထားတာလဲ၊

ဒီပန်းချီကားဆရာဟာ လူသုံး ယောက်ကို ခဏမြင်လိုက်ရုံနဲ့အတော်ကလေး
တူအောင်ဆွဲနိုင်တယ်၊ ဒါတော့ အံ့ဩစရာပဲ’

လူငယ်၏ အနီးတွင် လူရှင်းနေလေ၏။

လူငယ်က စကားမပြန်သေးပဲ ခေါင်းငုံ့နေလေ၏။ ထိုအခါ လင်ရှုက...

‘ဒီမှာ ငါဟာ ပန်းချီဆရာ လင်ဝေချန်ပဲ’

လူငယ်က ထိတ်လန့်သွားသော အသွင်ဖြင့်

လင်ရှုကိုမော့ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လင်ရှုက အသံခပ်မာမာဖြင့်...

‘မင်း မှန်မှန်ပြောစမ်း ဒီပုံတွေ ဘယ်သူဆွဲတာလဲ’

လူငယ်က ဝန်ခံလေသည်။

လင်ရှုသည် မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ကရုဏာသက်သွားရလေ၏။

လူငယ်၏ အသွင်မှာ

အပြစ်ရှိသောတပည့်ဆရာရှေ့ရောက်နေသည့်အလား ရှိနေချေ၏။

စင်စစ်...

လူငယ်ကိုသိပ်ပြီး အပြစ်မဆိုသာလှချေ။ လက်သင်

ပန်းချီဆရာပေါက်စတိုင်း သူတစ်ပါးပုံများ ကို တုပဆွဲတတ် မြဲပင်ဖြစ်၏။

တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သွားတော့မှ သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်မူ ကိုယ်ပိုင်ဟန် များ

ပေါ်လာတတ်၏။ တစ်ခု ပြောစရာရှိ၏။ ပန်းချီဆရာ၏။ နာမည်ကို သူ့နာမည်

ရေးထိုးထားခြင်းက လိမ်လည်ရာ ရောက်နေပေ၏။

‘မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ’

‘လင်ဝမ်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ဆရာဟာ

တစ်မျိုးနွယ်တည်းဖြစ်တော့ လူမတွေ့မီ ကတည်းက ဆရာကို လေးစားနေမိပါတယ်၊

ဒါကြောင့်လဲ ဆရာလက်ရာကို တုဆွဲမိတာပါ ကြိုက် နှစ်သက်လွန်းတာလဲ

ပါပါတယ်’

လူငယ်က ဆက်လက်တောင်းပန်သကဲ့သို့ ပြောလေသည်။
လင်ရှုကိုယ်တိုင်လည်း လင့်ဝမ်းနှင့် သူ့မှာ တစ်မျိုးနွယ်တည်းဖြစ်သဖြင့်
ခင်မင်သွားမိ၏။

‘မင်းက ဘယ်နယ်သားလဲကွ၊ ဒီနယ်သားပဲလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ကျောင်းဟင်းနယ်သားပါ။
ကျွန်တော့်အဖေနာမည်က လင်ဟွန် ဝင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ
ပန်းချီဝါသနာပါပါတယ်၊ အဖေဆုံးတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီဆိုင်မှာ
အလုပ်လာလုပ်ရပါတယ်၊ ဒီဆိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်ကိုပန်းချီဆရာကြီးတွေရဲ့
ပုံတူပန်းချီတွေရေးဆွဲခိုင်း ပါတယ်၊ သူခိုင်းတာ ကျွန်တော်မလွန်ဆန်နိုင်လို့
လုပ်ရပါတယ်’

လင်ဝမ်းရိုးသားသည်ကို သိသဖြင့် လင်ရှုက နှစ်သိမ့်သည့်
သဘောမျိုးဖြင့် ပြုံးပြလိုက်လေ၏။

မင်းအပစ်ကို ငါခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့နာမည်ကိုသာ မသုံးဘူးဆိုရင်
မင်းမှာ လုံးဝအပြစ်မရှိ ပါဘူး၊ မင်းလက်ရည်လက်သွေးကောင်းတယ်၊ နောက်ဆိုရင်
မင်းဟာ နာမည်ကျော် ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်၊ မင်းငါ့ဆီက
ပညာလိုချင်တယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါ့တပည့်အဖြစ် လက်ခံနိုင် ပါတယ်။

လင်ဝမ်းမှာ အတော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပုံရလေသည်။

‘တကယ်ပြောနေတာကွ၊ ငါက လက်စလက်နရှိတဲ့သူတွေကို
မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်တယ်၊ မင်း ငါ့အိမ်လာပြီး ပန်းချီပညာ
လေ့လာသင်ကြားပေါ့၊ မင်းစားဝတ်နေရေးကိုပါ ငါတာဝန်ယူပါတယ်’

လင်ဝမ်းမှာ ရုတ်တရက်မျက်နှာညှိုးသွားလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဒီဆိုင်မှာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုး လုပ်ကိုင်ပေးဖို့

ကတိရှိထားတယ်၊ သူကလွတ်ပါမလား၊ မသိဘူး၊ အို . . .မလွတ်ဖို့များပါတယ်၊
ဒီလူကြီးက စိတ်ကောင်းရှိတာလဲ မဟုတ်ဘူး’

လင်ဝမ်းက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ သူ့ လေသံမှာ
မသိမသာတုံ့ယင်နေ၏ ။ သူသည်အတော် စိတ်အား ငယ်နေပုံလည်း ရနေလေ၏ ။

လင်ရှုသည်လည်း လင်ဝမ်းအတွက်
အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရလေသည်။

လင်ရှုက . . .

‘ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းသူ့လက်က လွတ်အောင်
ငါကြံပေးပါ့မယ်၊ ငါက လူလွတ်ပြီး သူ့ကိုပြောလိုက်မယ်၊ ငါ့နာမည်အတုနဲ့
ငါဆွဲတဲ့ပန်းချီတိုင်း လိမ်ရောင်းတဲ့ အတွက် ရုံးတော်ကို တိုင်ကြား တရားစွဲမယ်လို့
ဒါဆိုရင် သူလွန်ဆန်နိုင်ဝံ့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒီတော့မှ မင်းကို ငါတောင်း
ယူလိုက်မယ်’

လင်ဝမ်းမှာ အတော်အားတတ်သွားပုံရလေသည်။

‘ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေမယ်နဲ့တူတယ်’

‘ပြေမှာပါကွာ မပူပါနဲ့’

ပြန်ခါနီး တွင် လင်ရှုက ယပ်တောင်စက္ကူ ငါးချပ်အတွက်
လက်ကျန်ငွေကို ထုတ်ပေးလိုက်၏ ။

‘ဒီပုံတွေဟာ ငါ့ပုံမဟုတ်ပေမယ့် မင်းပုံဖြစ်တဲ့အတွက်
ငါအမှတ်တရသိမ်းထားပါ့မယ်’

ဆိုင်ရှင်မှာ အခန်းထဲမှ လုံးဝထွက်မလာပေ၊ သူ့အပြစ်သူသိ၍
ရှောင်တိမ်းနေပုံရ၏ ။

အရောင်းသမားကြီးကတော့ ဆိုင်ခန်းထောင့်တွင် ရပ်ကာ

ဘာမျှမသိသလို လုပ်နေ၏။

‘ကဲ . . .ငါ့သွားမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

လင်ရှုက လင်ဝမ်းကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေတော့၏။

*